Написав Діана Парипа
Вівторок, 05 травня 2015, 05:08

Нехай не буде так, як хочу я,
Нехай не йтиму сходами кар'єри,
Нехай у вирі плинного життя
Потонуть мої мрії нездійсненні...

Нехай сірітиме життєвий шлях,
Нехай із парашутом не стрибати...
Побачу Ейфелеву вежу в снах,
Венецію, Єгипет, Емірати...

Нехай ніхто не знатиме мене,
Нехай для всіх я буду невидимка.
Нехай досягнень зовсім не буде,
Бо хто я? В світі цім лиш порошинка.

Але зате - з тобою назавжди,
Але зате - з тобою я літаю...
Хай зачекає світ, і разом ми
Полинемо у далечінь безкраю.

Зате колись горітиме камін,
Звучатиме в тиші нічній Бетховен...
Рука моя буде в руці твоїй,
А сивина іскритиме на скронях...

А за вікном гулятимуть вітри,
А за вікном - туман, негода, зливи...
Нікого не буде. Лиш я і ти...
Давно вже відлетять роки бурхливі.

І ми гортати будемо альбом,
Але в очах не буде ностальгії,
Бо ж довгий шлях подолано разом,
Ми пронесли любов крізь буревії.

Зате обіймеш ніжно, як завжди,
І будемо дивитися на зорі...
Все зміниться. Не змінимося ми.
Бо ж не важливі наші зміни зовні.

В душі ми будем юні, як колись,
Так, як колись, любов горіти буде.
Твоя любов - як в спеку морський бриз,
Я дякую, що ти є поруч, любий.

Я знаю, швидко пролетять роки,

В життєві скелі розіб’ються мрії...
Відкрию двері... На порозі - ти,
Усміхнений, з букетом білих лілій...

06.03.2013